

Temat pracy doktorskiej

„Wyższość Jezusa Chrystusa i jego dzieła nad Mojżeszem według Listu do Hebrajczyków 3,1 – 4,13”.

Streszczenie pracy

Autor niniejszej rozprawy posłużył się egzegezą historyczno-krytyczną. Analiza każdego paragrafu odbyła się następującymi krokami: (1) tłumaczenie własne fragmentu z greki *koine*; (2) krytyka tekstu; (3) odkrycie i przedstawienie struktury fragmentu z uwzględnieniem form i figur stylistycznych; (4) komentarz do wersetów wraz z analizą znaczenia słów lub fraz; (5) krótkie podsumowanie fragmentu.

Rozprawa ta składa się z pięciu rozdziałów, krótko omówionych poniżej.

W rozdziale I przeprowadzona została dokładna analiza fragmentu Listu do Hebrajczyków 3,1-6, ze szczególnym uwzględnieniem trzeciego trybu warunkowego w języku greckim oraz rozbudowanej struktury chiastycznej. Tematem tego fragmentu jest wyższość Jezusa Chrystusa nad Mojżeszem, co zostało pokazane przez funkcje pełnione w „domu”. Mojżesz został przedstawiony jako sługa w domu Bożym, natomiast Chrystus jako budowniczy tego domu. Zatem Jezus ma wyższą pozycję jako budowniczy domu. Pokazano również, dlaczego ten fragment był tak ważny dla pierwszych odbiorców.

W rozdziale II przedstawiony został bunt w Kadesz Barnea wraz z jego skutkami, opisanymi w Hebrajczyków 3,7-11. Konsekwencje tego buntu były bardzo istotne – Izrael nie wszedł do miejsca odpoczynienia. Stało się to przestrogą dla odbiorców, że skutki ich niewiary wobec Chrystusa będą jeszcze większe. W rozdziale tym dokonano dokładnej analizy użycia cytatu z Psalmu 95 w tłumaczeniu Septuaginty, ponieważ prawie cały ten fragment składa się z długiego cytatu z tego Psalmu.

W rozdziale III dokonano analizy dalszego fragmentu Listu do Hebrajczyków, czyli 3,12-19, gdzie autor księgi przedstawia, jakie skutki przyniosła niewiara pokolenia na pustyni. Wiara i posłuszeństwo różnią się od siebie, ale nie ma posłuszeństwa Bogu bez prawdziwej wiary. Z powodu swojej niewiary ówczesny lud nie mógł wejść do Ziemi Obiecanej – Kanaanu. Autor ostrzega odbiorców Listu, żeby pamiętali o tym i nie okazali takiego samego nieposłuszeństwa Bogu wynikającego z niewiary.

W rozdziale IV zostało omówione ostrzeżenie wypływające z doświadczeń Izraela (4,1-13) oraz znaczenie słowa Bożego. Pokazano tam dzieło Mojżesza i Jozuego w kontekście odpoczynku jako procesu niezakończonego, ale doświadczanego jako rzeczywistość ziemską. Natomiast w Nowym Testamencie odpoczynek ten jest rozumiany jako rzeczywistość niebieska, jako rezultat zbawienia – dzieła Jezusa Chrystusa dla wierzących. Pokazano, jak Hebrajczyków 4,12-13, gdzie mowa jest o żywym słowie Bożym, odnosi się do całości tego fragmentu. Przedstawiono też dwie alternatywne interpretacje znaczenia tych wersetów w oparciu o znaczenie frazy „Słowo Boże” (ὁ λόγος τοῦ θεοῦ).

Rozdział V jest podsumowaniem całości egzegezy fragmentu Listu do Hebrajczyków 3,1 – 4,13 w odniesieniu do pierwotnych odbiorców oraz omówieniem znaczenia tego fragmentu dla współczesnych odbiorców.

W. Chałupnik